

Ph 2012.12.16 20.30 bazilikai gyertyagyújtás

Az Úr ideje közel van.

Kedves Fiúk! Kedves Testvérek!

Szent Miklós napját megelőző délután a Főmonostor nyugati szárnyának ablakából szokásosan kitekintettem az ismerős északnyugati irányú gyönyörű panorámára. Meglepődtem. Ritkán láttam ilyen természeti jelenséget. Határozott vonalú ködszerű esőfelhő front. Úgy látszott mint egy égisz érő könnyed mozgó sötétszürke függöny, amely a légáramlat sebességével közeledett felénk. Nem volt villámlás, mennydörgés, a várkör fölé nyúló kopasz lombkorona ágacskái alig mozdultak.

Nem a természeti jelenség, hanem az idő múlásának monumentális érzékelése döbrentett meg. A másodperc mutató mozgása vagy a számot formáló ledes pálcikák alakváltozása, de a csillagok hullása sem ilyen érzékletes. Az átláthatatlan függöny, amely két részre osztja a tájat. Egy gyorsan szűkülő láthatóra és egy - megszokott, ám akkor - nem-láthatóra.

A nem látható illetve láthatatlan világ gyors közeledése elgondolkodtatott.

Azok a képek, amelyek mint a korábban látott táj, elővillantak emlékezetemben: Az adventi készültek. A templomi imádságok, éneklések közös öröme. A vidám szánkózások, a reményteljes tanulások. A barátokkal s lányokkal való találkozások. A csecsemőjét váró anya öröme.

És azok a képek, amelyekre vágyakozással várok még. A mindennapi élet biztonsága. a család egységének növekedése, béke a szomszédokkal, a falubelivel és igazságosság, méltányosság az egy-közösségben élőkkel. A közös összefogás szépsége, eredményessége.

Testvérek!

Az Úr közel van.

Ady szavával:

„Mikor elhagytak,

mikor a lelkem roskadozva vittem

csendesen és váratlanul átölelt az Isten.”